

Atotputernic

Bragagiu

Sunt umbră palidă sub stele
Și-un uriaș în centrul iernii
Când îndrăznesc să cat spre ele
Purtându-mi traiul pe troiene.

Din cer, din lut cuprins în aștri
O pară proaspătă pe zgură
În frigul brazilor albaștri
Rostesc cuvinte de căldură.

Sfios în visele înalte,
Trufaș în pașii mici de humă
Cu scârțâit uscat de paltini
Miresele mă cheamă-n urmă.

De sus cad stelele în linii,
De jos trosnesc mărunț sub talpă
Și parcă ar ținti în mine
Când calea-mi pulberile sapă.

Îmi pare că pășesc în creșteri
Rupând inele de cătușe,
Iar dragostele mele-n peșteri
Sună podoabe de scorușe.

Cred că Icarul doar greșise
Pornindu-și zborul înspre Soare
Când aripile mele-n vise
Țintesc în vremea viitoare.

Lăstar îmi tremură Credița
Cu-atâtea mii de aspirații
Mă strigă-n ceafă Miorița
Din doruri pentru constelații.

În stele fug după privire
Și vârcoliri de poezie -
De nu-mi cad ele în iubire
Eu le-oi cădea pe galaxie.

Din moleculă-i rupt atomul
Și-i azvârlit în libertate
Căci eu sunt omul, numai omul

Domn peste tot și peste toate.

Scrâșnesc stelutele căzute,
Râd de-ncercarea lor avidă
Atâtea multe și mărunte
Viața vrând să îmi ucidă.

Eu sunt stăpân pe lumea largă!!!...
...Cu voce blândă și sfioasă
Îmi spuse soața: „Vino, dragă,
Din noaptea gerului acasă!

Să nu răcești că frig e-afară -
Nu-i bine să glumești cu iarna...
Vei alerga prin primăvară
Cocorii când suna-vor goarna.”

„De ce s-aștept?! Îmi smulg grumazul
Din fricile pentru-nainte!..”
Nevasta-mi sărută obrazul:
„Ah, ghiocelul meu cuminte!”
Victor Bragagiu